

De Sprookjesjager

Boek 2

In een land hier heel dichtbij

Marijke F. Jansen

In een land hier heel dichtbij is een uitgave van Polder Publishers.

Copyright © 2020 Polder Publishers

Auteur: Marijke F. Jansen

In een land hier heel dichtbij is het tweede deel in de serie De Sprookjesjager, maar kan los gelezen worden van het eerste deel Kort en gelukkig.

www.marijkefjansen.nl

info@marijkefjansen.nl

Facebook: /DeSchrijfsterMarijkeFJansen

Instagram: @marijkefjansen

Hashtag: #desprookjesjager

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagfoto's: Depositphotos en Bigstock

Illustraties binnenwerk: Eóin de Zwaan

Opmaak: Marijke F. Jansen & Eóin de Zwaan

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste druk: 2020, ISBN: 978-90-826765-2-5

POD uitgave: 2020, ISBN: 978-94-639851-4-7

NUR: 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Het geschreeuw van een klas vol pubers vulde mijn oren en ik haakte mijn vingers door de mazen van het hek. Een scherpe septemberzon priemde in mijn ogen, terwijl ik mijn blik scherpstelde op de leerlingen die als een kolonie rondom een mierenhoop krioelden. Ik bestudeerde een voor een de gezichten. Een aantal leerlingen zat stilletjes op een bank langs de zijkant van het sportveld te wachten. Deze leerlingen waren eenvoudig te observeren, maar daar zat ze niet tussen. Ze hadden stuk voor stuk duidelijk een oer-Hollands voorkomen of waren juist donker van huidskleur.

Mijn blik schoot opzij, naar de veldpartij. Als wassen beelden uit Madame Tussauds stonden de leerlingen uit dit team verspreid over het speelveld, hun ogen vol concentratie gericht op degene die aan

slag was. Ik keek van de een naar de ander en slikte gefrustreerd. Ook hier zat ze niet tussen.

Het kletsende geluid van een bal op een honkbalknuppel schalde over het sportveld. Als gehypnotiseerd keek ik op, naar de persoon die aan slag was. Mijn hart vertraagde. Donker haar, allesziende ogen en die kaarsrechte houding ... Er ging een schok van herkenning door me heen. Ze was ouder nu, maar ik wist het zeker. Daar was ze. Csók Orsolya Hajnal.

Het was lang geleden dat ik haar voor het laatst had gezien. Inmiddels moest er een jaar of vijf verstreken zijn. Ik herinnerde me dat ik haar zag spelen, in de achtertuin van de boerderij in Hongarije waar ze woonde met haar familie. Ze was toen een jaar of tien. In een lange, rode jurk van haar moeder stond ze op een krukje alsof het een podium was en ze zong uit volle borst een aria. Een perfecte imitatie van Maria Callas.

Toen ik kort daarna terugging om haar te observeren, was de boerderij verlaten. Ik ging langs bij de buren om te informeren naar hun nieuwe verblijfplaats, maar niemand kon me iets vertellen. Niemand wist waar de familie naartoe was gegaan. Ze waren zomaar op een nacht vertrokken.

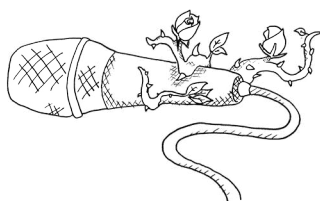
Gretig dronk ik haar huidige verschijning in me op. Ze had nu lang, donker haar dat ze voor de sportles in een hoge paardenstaart had gebonden. Ze droeg sportkleding, maar in tegenstelling tot veel klasgenoten was die van haar lang en ruimvallend, opmerkelijk schoon en kaarsrecht gestreken. Ik keek toe hoe ze honk na honk voorbij rende. Vlak voor de thuisplaat werd ze door een klasgenoot ingehaald, die haar met de bal op haar schouder tikte. De leraar floot en riep: 'Uit!'

Er ging een gefrustreerde zucht door de leerlingen langs de zijkant. Een aantal van hen maakte een hatelijke opmerking richting

haar adres. Haar kin zakte naar haar borst en stilletjes liep ze naar de bank, om achteraan plaats te nemen. Haar buurvrouw draaide zich demonstratief met een chagrijnig gezicht van haar weg.

Ik vroeg me af of ik op tijd was. Of haar sprookje al had plaatsgevonden, of dat deze nog moest beginnen. Ik grijsde. Nu ik haar eindelijk weer had gevonden, zou ik daar snel achter komen. Ze oogde in ieder geval niet erg gelukkig. En als het aan mij lag, zou dat ook zo blijven.

1

Ik hield ervan om alleen thuis te zijn. Om mezelf te omringen met de leegte en het ontbreken van ogen die al mijn bewegingen volgden. Dat kwam namelijk niet zo vaak voor in ons drukke gezin, want meestal leek ons huisje uit te puilen met mensen.

Eigenlijk was er geen verdieping in ons huis waar ik de drukte kon ontvluchten. *Anya's* vaste plek was in de keuken, waar ze kookte, schoonmaakte of handwerkte. Mijn broers Tamás en István bezetten meestal de woonkamer, waar ze onder luide kreten stoeiden of games tegen elkaar speelden met het volume op standje gehoorbeschadiging. Boven, in hun gedeelde slaapkamer, speelden mijn zusjes Katalin en Zsuzsanna met hun Barbies, wat over het algemeen na drie minuten uitliep op een slagveld van zusterlijke strijd. De enige plek waar ik heel misschien kon ontsnappen aan alle

tumult was de zolder, waar mijn slaapkamertje was. Daar loeiden echter onafgebroken de wasmachine en de droger, zodat ook daar geen stilte heerste.

Op donderdagmiddag kwam er heel even een vacuüm in de drukte. Dan nam mijn moeder Katalin en Zsuzsanna mee naar het zwembad en waren Tamás en István nog niet thuis van school. *Apa* zwoegde op zijn werk. Op die stille donderdagmiddagen transformeerde ons krappe, benauwde huisje tot een klein paleis. De lucht werd zuurstofrijker, de muren hielden opgelucht niet langer hun buik in en het gefluister van geheimen werd eindelijk hoorbaar. Dat waren de momenten waarop ik eindelijk kon ademhalen, waarop ik eindelijk op verkenning ging door de kamers en waarop ik mijn video's kon opnemen voor mijn YouTubekanaal.

Ik wierp een laatste blik in de spiegel om te controleren of mijn make-up goed zat. Die zat perfect. Helaas was de roos in mijn haar wel een beetje scheefgezakt. Toen ik hem terug op zijn plek duwde, kwam er een zoete geur vrij, die me herinnerde aan ons huis in Hongarije.

Ons vorige huis was een oude boerderij met grote ramen en krakende, houten vloeren. Dikke balken ondersteunden het grote, rieten dak. Bij de boerderij hoorde ook een ruime hoeveelheid grond. Een deel daarvan gebruikte mijn moeder voor de moestuin en er was een speelveldje voor ons met speeltoestellen. Toch was mijn favoriete deel van de tuin ook meteen het meest gevaarlijke plekje: de vijver en daarachter de rozentuin met zijn hypnotiserende aantrekkingskracht. Dat deel van de tuin was omringd door een kniehoog smeedijzeren hekje met het uitdrukkelijke en aantrekkelijke verbod om daar overheen te klimmen. Het eenvoudige, kleine en vooral nieuwe huis hier stond in een schril contrast met het huis daar...

Mamma had in de postzegel die hier moest doorgaan voor een tuin ook een hoekje aangelegd met rozenstruiken, maar het leek in geen enkel opzicht op het majestueuze bloembed in Hongarije. Daar waren de rozen vrij. Hier zaten ze opgesloten; aan de ene kant door de muur van het schuurtje en aan de andere kant door de grijze stoeptegels.

Terwijl ik de trappen afliep, tilde ik de lange, rode avondjurk op om niet over de zoom te struikelen. Dat was dan wel weer een nadeel aan alleen thuiszijn: als je van de trap kukelde, was er ook niemand die de ambulance voor je kon bellen.

Mijn camera en statief wachtten op de punt van de keukentafel op me. Ik controleerde of de instellingen goed stonden en nam de apparatuur mee naar buiten.

Het licht stond perfect op de muur waartegen mamma's rozenstruiken naar de zon klommen. Het tafereel leek regelrecht gestolen te zijn uit een sprookjesboek. Ik plantte de camera op het statief voor de muur, zette de boxen dichtbij genoeg voor goed geluid, maar ver genoeg zodat ze niet in beeld zouden staan, en maakte een proefopname. Eerst alleen van de muur met de rozen, daarna eentje waarin ik een stukje uit het verhaal van Raponsje uit mijn hoofd declameerde en ten slotte een paar waarin ik mijn stem opwarmde met wat oefeningen.

Het resultaat was aardig. Kritisch bekeek ik de opnames en registreerde een aantal zaken dat veranderd moest worden voor ik mijn nieuwe video kon opnemen. Ik herschikte een aantal rozenknoppen en tussen de tegels groeide onkruid, dat ik met een mesje verwijderde. Daarna plukte ik een wit pluisje van mijn avondjurk en plooidde mijn lippen tot een glimlach. Tijd voor het echte werk.

Op mijn mobiele telefoon zocht ik het pianofragment dat ik eerder

had ingespeeld. Toen drukte ik de camera op record, duwde op play voor de muziek en nam vlug mijn plaats in. Terwijl het intro zich afspeelde, keek ik zenuwachtig om me heen, naar de aangrenzende tuinen waarin ik bureu hoorde rondscharrelen als kippen op een boerenerf. Toen schoof ik mijn schroom opzij, zoog mijn longen vol lucht en opende mijn mond.

'L'amour est un oiseau rebelle,' zong ik de eerste regel van het prachtige liedje uit de wereldberoemde opera Carmen van Georges Bizet. *'Que nul ne peut apprivoiser.'*

In de tuin van de bureu hield het geschuifel op. Ik probeerde er niet op te letten en lachte charmant in de camera, terwijl ik probeerde om zo zuiver mogelijk verder te zingen. De ene na de andere Franse zin stroomde uit mijn mond. Elegante liep ik heen en weer voor mamma's rozenstruik. Af en toe streefde ik tijdens het zingen langs de zijdezachte bloemblaadjes, waardoor de overheerlijke geur vrijkwam en ik me weer even in Hongarije waande. Ik sloot mijn ogen en terwijl ik over de liefde zong, dacht ik aan mijn geliefde vaderland dat ik al zo lang niet meer had gezien.

'Si tu ne m'aimes pas, je t'aime!' zong ik de laatste regels van de aria. *'Mais si je t'aime, si je t'aime. Prends garde à toi!'*

Ik nam de tijd om de laatste klanken te laten wegsterven en liep toen naar de camera om die weer uit te zetten.

'Was jij dat, Ursula?' Terwijl ik het toestel uitschakelde, verscheen het hoofd van de buurman boven de schutting. Zijn bril was wat scheefgezakt en zijn grijze haren waren verward door het klimmen. Blozend keek ik hem aan. Hij had natuurlijk alles gehoord!

'Eh, ja,' gaf ik schaapachtig toe. 'Zorgde ik voor overlast, meneer Pen?'

'Nee, helemaal niet,' zei hij snel. 'Wauw, je hebt een goede stem!'

'Dank u wel,' zei ik kleintjes.

‘Krijg je zangles?’

Ik beet op mijn lip. ‘Eh, nee,’ gaf ik toe.

‘Wat zonde,’ vond de buurman. ‘In het theater in het centrum zit de muziekschool. Daar geven ze ook zanglessen. Ik zou toch eens overwegen om zangles te nemen. Je zou het ver kunnen schoppen!’

‘Bedankt,’ perste ik eruit. Toen pakte ik vlug de camera en het statief, en haastte me naar binnen. Ik hoopte maar dat meneer Pen er niet over zou beginnen tegenover *apa* en *anya*, want dan had ik de poppen pas echt aan het dansen! Hij bedoelde het vast heel lief, maar ik zou er alleen maar problemen door krijgen.

Ik vluchtte naar boven, waar ik met de deur dicht en een dekentje om mijn blote schouders gewikkeld het filmpje terugkeek. De heer zij geprezen. Het stond er in één keer goed op! Ik betrapte mezelf geen enkele keer op een valse noot en de lelijke ruis van wind op de microfoon was me bij deze opname bespaard gebleven.

Ik trok de mooie jurk uit, hing die op een hanger en schoot een spijkerbroek aan met een oud, wijd T-shirt van *apa*. Hoewel ik stond te popelen om met het filmpje aan de slag te gaan, bracht ik eerst de jurk terug naar *anya*'s kast. Als ze door had dat die miste, was ik er gloeiend bij!

Met twee treden tegelijk rende ik weer naar boven en dook met de camera achter mijn laptop. Ik zette het filmpje over naar de computer en opende het videobewerkingsprogramma. Voor de zekerheid zette ik een koptelefoon op, zodat niemand iets zou horen, mocht er onverwachts toch iemand thuiskomen.

Als eerste knipte ik het begin van het filmpje weg; het stuk waar ik op record gedrukt had en wachtte tot ik zou beginnen. Ook het laatste stukje knipte ik eraf. Vervolgens zette ik de muziek goed onder het filmpje. Het volume zette ik wat lager, zodat mijn stem

goed hoorbaar zou blijven. Toen speelde ik het filmpje in zijn geheel af, zodat ik kon controleren of alles als een geheel klonk.

Toen ik tevreden was over het liedje in zijn geheel, plakte ik mijn vaste openingsfilmpje ervoor en paste de titel aan naar de titel van dit liedje. Op het einde voegde ik mijn aftitelingfilmpje toe. Ook hierin maakte ik een paar kleine wijzigingen.

Mijn deur vloog open en met een klap smakte die tegen de muur. Van schrik schoot ik overeind. Als een razende drukte ik op alt-tab om naar Word te switchen, waar een saai document openstond met een schoolproject.

‘Jemig, je laat me schrikken,’ zei ik mopperend, terwijl ik mijn broer nijdig aankeek. Die trok zich nergens iets van aan en grijnsde breed.

‘Wat zit jij hier in het donker te doen?’ vroeg István nieuwsgierig.

Ik haalde mijn schouders op en knikte naar mijn beeldscherm. ‘Huiswerk.’

Hij schudde meewarig zijn hoofd. ‘Heb je plannen om op je achttiende je master te halen of zo? Er is ook een leven buiten school, hoor.’

Alsof ik dat niet wist. Ik kon dat leven alleen niet delen met mijn familie.

‘Kom je wat drinken? *Anya* belde net dat ze ook met tien minuutjes thuis is.’

Tien minuutjes? Ik keek op de klok. Ze was vroeg vandaag! ‘Als jullie vast water opzetten voor thee, kom ik zo beneden. Even dit afmaken.’ Ik knikte naar het computerscherm met de knipperende cursor.

István haalde een hand door mijn haar, alsof ik drie jaar oud was. Mijn haar raakte meteen compleet door de war. ‘Doe je best, studentje van de familie.’ Hij wilde zich omdraaien, maar bleef

halverwege de beweging staan. ‘Hé, heb je nu een roos in je haar?’ Hij boog zich dichterbij me toe. ‘En is dat make-up?’

Crisis. Vergeten. Mijn gedachten wervelden razendsnel door mijn hoofd. ‘Eh...’

Zijn gezicht spleet in tweeën door een plagende grijns. ‘Heb je een leuke jongen ontmoet?’

‘W-wat?’

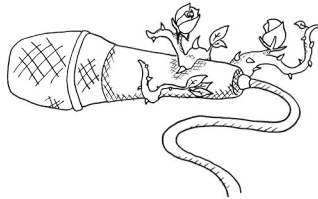
‘Oehoe!’ zei hij plagend. ‘Zit hij bij ons op school?’

‘Laat me met rust!’

‘Ik zie je zo beneden, zusje.’ Hij liep mijn kamer uit, maar de twinkende blik in zijn ogen voorspelde dat hij dit onderwerp niet zomaar zou laten rusten. Dat beloofde een leuke avond te worden. Het onderwerp ‘liefde’ had extra lading in onze familie.

Zodra ik de traptreden hoorde kraken, draaide ik me als een razende terug naar het scherm en startte Verkenner. Vlug zette ik het filmpje op een USB-stick en wiste daarna secuur de sporen van mijn geheime leven van mijn computer en camera. Tegen de tijd dat ik de voordeur hoorde openslaan en ik de stemmen van mamma en mijn zusjes herkende, was mijn nieuwste filmpje veilig weggeborgen in de zak van mijn spijkerbroek. Ik switchte weer naar het Word-document en zette mijn scherm uit. Nu was het wachten tot ik weer naar school mocht, zodat ik een van de openbare computers veilig kon gebruiken om anoniem mijn filmpje te uploaden naar mijn kanaal.

2

Beneden wachtte de gebruikelijke chaos weer op me. De paleiselijke rust van zo-even was verdwenen nu het vertrek weer gevuld werd door een veelheid aan menselijke interactie. In de ene hoek stonden mijn zusjes te bekvechten over zo te zien het recht om met een bepaalde barbie te mogen spelen en Tamás en István zaten voor de televisie hun favoriete YouTube-kanaal te bekijken. Heel even vloog er een bijna onbedwingbare neiging door me heen om mijn eigen kanaal op te zoeken en te kijken hoeveel views ik al had op mijn vorige filmpje, maar ik wist mezelf te bedwingen.

Mijn moeder kwam de kamer binnen met een dienblad vol kopjes en een dampende theepot. Ik wist net op tijd te voorkomen dat mijn kibbelende zusjes tegen haar aan zouden botsen.

‘Dag *anya*,’ begroette ik haar en duwde een kus op haar wang. ‘Hoe was het in het zwembad?’

Mamma zette het dienblad op de salontafel en liet zichzelf in een stoel zakken. Met haar hand wiste ze het zweet van haar voorhoofd, maar desondanks glommen haar donkere ogen als de mooiste mestkevers. ‘Het was vooral heel erg warm. En druk.’ Ze knikte in de richting van Katalin en Zsuzsanna. ‘Ik hoop dat ze heel snel hun diploma halen.’

Ik beet op mijn lip. Geen zwemles meer betekende ook geen vrije middagen meer. En geen vrije middagen meer betekende ook geen ruimte om nieuwe YouTube-filmpjes te maken voor mijn kanaal... *Maar zover is het nog niet*, stelde ik mezelf gerust. ‘Mogen ze al bijna afzwemmen dan?’ vroeg ik net een octaaf te hoog.

Mamma zuchtte diep. ‘Katalin was weer eens ver weg met haar gedachten en Zsuzsanna vindt het gewoon moeilijk. Ik denk dat het nog wel een tijd zal duren.’

Ik onderdrukte een opgeluchte glimlach.

‘En jij?’ vroeg mamma. ‘Ben je ver gekomen met je huiswerk?’

Ik dacht aan het Word-document dat boven op me wachtte, met knipperende cursor en al. Het was heus niet zo dat ik helemaal niets had gedaan aan mijn huiswerk. Ik was alleen niet zo ver als eigenlijk zou moeten.

‘Ik ben al best ver,’ zei ik daarom naar waarheid, ‘maar het is nog niet af. Ik ga na het eten wel weer verder.’

*Any*a knikte goedkeurend en schonk de kopjes vol. ‘Drinken!’ riep ze voor de vorm, toen alle kopjes met thee waren gevuld. István en Tamás pauzeerden hun filmpje en Katalin en Zsuzsanna staakten zelfs hun geruzie. Allemaal dromden ze om de salontafel met het dienblad vol dampende kopjes.

‘Hoe staat jullie sprookjesstudie ervoor?’ vroeg *anya* streng.

Onwillekeurig flitste mijn blik naar Tamás. Net als altijd als dit onderwerp aan bod kwam, zakten zijn mondhoeken en tuurde hij voor zich uit met ogen die niets zagen. Trok hij de muur wat steviger om zich heen. Mamma had de hoop opgegeven dat hij zijn sprookjesstudie zou vervolgen. Hij zag er simpelweg het nut niet meer van in.

Ergens vond ik het oneerlijk. Waarom moesten *wij* allemaal wel zo veel uren besteden aan het leren van vreemde talen, zodat we de sprookjes in hun oorspronkelijke taal konden lezen? Van kleins af aan had ik Duits, Deens, Frans en Russisch geleerd, zodat ik de sprookjes van Grimm, Andersen, en Perrault zelf kon lezen, alsmede de volksverhalen en sprookjes uit Rusland. Inmiddels beheerste ik de talen dusdanig goed dat ik ze beter sprak dan het Nederlands dat ik hier nu al vijf jaar elke dag gebruikte.

‘István?’

Mijn broer haalde zijn schouders op. ‘Ik ben druk geweest, *anya*. Ik ben er niet echt aan toegekomen.’

Mamma wierp een blik op de klok. ‘Ik ga over een half uur beginnen met eten koken, dus je hebt een uur om te studeren.’ Ze knikte naar de televisie. ‘Zet die maar uit.’

Tamás protesteerde. ‘Hé, en ik dan?’

Mamma keek hem streng aan. ‘Pak jij ook maar een studieboek. Kan me niet schelen welke.’

Mijn oudste broer rolde met z’n ogen en zette zuchtend de televisie uit.

‘Orsolya?’

Ik keek op. ‘Ja, *anya*?’

‘Hoe ver ben jij?’

‘Ik ben nu aan het lezen in *Contes du temps passé de ma mère l’Oye* van Charles Perrault.’

‘En?’

‘Ik ben bijna klaar met het eerste verhaal, *Le Petit Chaperon Rouge*.’

‘Het beroemde verhaal van Roodkapje,’ zei mijn moeder, met een vertederde blik in haar ogen. ‘Vind je het mooi?’

Ik merkte dat ik het vooral fijn vond om in het Frans te lezen. Ik vond het een prachtige taal. Mede door Charles Perrault was ik uitgekomen bij de opera Carmen van Georges Bizet. Maar dat zei ik maar niet. ‘Ja, het leest prettig weg. Je ziet het helemaal voor je.’

‘Ben je al begonnen met het verslag?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nog niet. Maar dat is snel genoeg gedaan als ik het verhaal uitheb.’

Mam keek opnieuw naar de klok. ‘Voor jou de opdracht om het verhaal uit te lezen en een begin te maken met het verslag. Gaat dat lukken voordat ik met het eten begin?’

Het lukte me nog net om een lach binnen te houden. Het sprookje besloeg wel vier bladzijden en ik was nu op de helft. Dan moesten twee pagina’s in vijftwintig minuten wel lukken.

‘Ja hoor, *anya*. Als ik tijd overhoud, ga ik daarna met mijn huiswerk voor school aan de slag.’

Terwijl mamma haar aandacht richtte op mijn twee jongste zusjes, liep ik naar de boekenkast en pakte het beduimelde exemplaar van Charles Perrault uit de kast. Van een andere plank pakte ik mijn eigen notitieboek en een pen. Terwijl ik terugliep naar de zithoek, bladerde ik naar het verhaal van Roodkapje. Er stond een oude, paginagrote zwart-wit prent afgebeeld bij de tekst, met de wolf in een hemelbed en de zorgzame Roodkapje ernaast. Misschien had ze iets beter op moeten letten; het openstaande deurtje achter in het hemelbed had een indicatie kunnen zijn dat er iets goed mis was.

Ik kroop in een stoel en zocht het fragment op waar ik was

gebleven. Omdat ik de taal al van jongs af aan moest leren en onderhouden, beheerste ik hem bijna net zo goed als mijn moedertaal, waardoor lezen in het Frans me bijna net zo snel afging als lezen in het Hongaars. Het duurde dan ook niet lang; een paar minuten later had ik het verhaal uitgelezen.

Ik sloeg mijn notitieboek open en bladerde door de pagina's vol gekriebelde notities, zocht waar ik was gebleven. Vreselijk ouderwets dat we de verslagen allemaal met de hand moesten schrijven, maar mamma dacht dat dat veiliger was. Computers waren te hacken, notitieboeken niet. Maar wat moest een hacker in hemelsnaam met verslagjes over sprookjes? Wat was er nu gevaarlijk aan als iemand dat zou ontdekken? Die sprookjes bestonden al eeuwen; waren in elk sprookjesboek op te zoeken. Elke bibliotheek of boekhandel had een hele stapel sprookjesboeken in de collectie. Niks geheimzinnigs aan.

Soms vroeg ik me af of *anya* zich voor haar paranoïde gedrag moest laten onderzoeken door een dokter. Het was toch niet normaal om een heel gezin zomaar in het holst van de nacht naar het buitenland te laten verhuizen? Om hun voornamen voor de buitenwereld aan te passen naar de voertaal van dat land? Om een andere achternaam te gebruiken, gewoon voor het geval dat? Allemaal om te voorkomen dat een snood en onzichtbaar kwaad hen niet zou vinden?

Ik vond Ursula helemaal nergens naar klinken, maar *anya* vond Orsolya te gevaarlijk. Want wat als hij hier toch naar ons op zoek was? Wat nu als hij ons weer op het spoor was? Dan was Orsolya hier gewoon te opvallend.

En Ursula was dat niet? Wie heette hier nu verder nog Ursula? Sinds Disney de zeeheks uit De kleine zeemeermin had opgezadeld met die naam, noemde volgens mij geen mens zijn kind meer zo.

Volgens mij was ik echt de enige op school met die stomme naam. Misschien zelfs wel de enige hier in het dorp.

‘Je moet het belang van ons bestaan niet uitvlakken,’ had *anya* me gezegd toen ik erover had gemopperd. ‘Incarnaties van sprookjesfiguren zijn erg zeldzaam en ze maken de wereld een stukje mooier door te stralen tijdens hun lang en gelukkig. Ze strooien kleine vonkjes rond waarmee ze anderen aansteken. In een tijd waar geen oog meer is voor magie en sprookjes in de realiteit is dat zo vreselijk belangrijk! En elke keer dat de Sprookjesjager weer een lang en gelukkig voorkomt, betekent dat ook dat de vonkjes niet rondgestrooid worden. Dat liefde en het geluk niet verder verspreid worden. Dat de wereld donker blijft op dat plekje.’

Ik vroeg me sterk af of dat zogenaamde kwaad wel bestond. Natuurlijk, Tamás had zijn lang en gelukkig misgelopen, maar lag dat echt aan die ‘Sprookjesjager’? Waarschijnlijk had hij het gewoon zo druk gehad met andere meisjes de hooiberg in te praten dat hij alle signalen van zijn eigen sprookje had gemist.

‘Wil het niet lukken, Orsolya?’

Mijn moeders stem trok me uit mijn gedachtestroom. ‘Ik was aan het nadenken over de juiste samenvatting,’ loog ik.

De verslagjes hadden allemaal dezelfde opbouw: een gedetailleerde samenvatting, daarna puntsgewijs de belangrijkste en meest herkenbare elementen uit het sprookje, gevolgd door de belangrijkste lering uit het verhaal. Ten slotte eindigde het verslag met een paragraaf waarin we het verhaal moesten vertalen naar het heden. Hoe zou zo’n verhaal in het heden passen?

Door de jaren heen had ik op deze wijze al talloze sprookjes gelezen en beoordeeld. Eens in de zoveel tijd liet *anya* ze ons herlezen. Sommige uitwerkingen waren heel kinderlijk, omdat ik zo jong was toen ik ze schreef. Als we op zo’n uitwerking stuitten,

liet *anya* me de verhalen soms opnieuw lezen en nieuwe verslagjes schrijven.

Het leek me een activiteit die verre van normaal was voor een familie. Soms vroeg ik me af waarom ik in zo'n gestoord gezin geboren moest worden. Al die geheimzinnigheid... Afwijkende bezigheden... Alsof ik nog niet raar genoeg was als het 'buitenlandse meisje' in de klas!

Ik zette mijn pen op het papier en begon braaf aan de samenvatting. Gelukkig mocht dat wel in het Hongaars. Dat was dan wel weer een voordeel van die stomme verslagjes; het waren momenten dat ik mijn eigen, geliefde taal kon omarmen.

Tegen de tijd dat *anya* opstond om te gaan koken, begon ik aan de laatste paragraaf van mijn verslag. En zodra *anya* de kamer uitliep, smeed Tamás zijn studieboek in een hoek en zette de televisie aan. Het ergste vond ik dat hij daar altijd mee wegkwam. Hij als enige. Soms was het leven reuze oneerlijk!

Ik speelde het filmpje opnieuw af. Ik had het inmiddels al zo vaak bekeken, dat ik elke beweging van het meisje in mijn geheugen had geëist. Ze zag er precies zo uit als vijf jaar geleden: statig, zelfverzekerd en trots. Misschien ook wel terecht; ze was echt goed.

Ik kon nog steeds niet geloven dat ik haar weer op het spoor was gekomen. Ik wist dat ze vroeger contact had met een jongen. Een oude jeugdvriend, waar ze toen heel close mee was. Waarom wist ik niet precies, maar mijn gevoel zei me dat zo'n vriendschap niet zomaar zou verwateren. Daarom had ik zijn naam toegevoegd aan de zoekopdracht in mijn zelfgebouwde Find Fairy Freaks-app. Dominic Holtzapffel. En deze week gaf dat eindelijk een hit. Uiteraard kon ik de tekst niet lezen; het was geschreven in het

Hongaars. Maar met een vertaalmachine eroverheen, stond er ongeveer dit:

‘OMG, jij bent het! Wauw, wat zie je er goed uit! Je talent is zo gegroeid!’

Daaronder had de eigenaar van het YouTube-kanaal gereageerd; ene Orsola Alba. Opnieuw in het Hongaars.

‘Dominic, ben jij het echt? Ik kan het niet geloven. Alles goed met jou?’

In eerste instantie had ik de foto van het kanaal goed bestudeerd. Daarna had ik het filmpje bekeken. Als de redelijk voor de hand liggende Italiaanse variant van haar naam het niet al had verraden, deden de beeldfragmenten dat wel. Er was geen twijfel over mogelijk. Ik had haar opnieuw gevonden: Csók Orsolya Hajnal.

Ik gebruikte mijn hackerskills om te achterhalen vanaf welk IP-adres de video was geüpload. Het leidde naar een middelbare school in een dorpje niet eens zover bij mijn eigen huis vandaan. Al die tijd had ze gewoon vlak onder mijn neus gewoond!

Ik had de hoop dat ze de andere video's vanaf een huisadres had geplaatst, maar ze leidden allemaal naar dezelfde school.

Een voor een voerde ik de namen van de gezinsleden in als zoekopdracht in Google, zoals ik wel vaker had gedaan. Maar toen wist ik nog niet op welke locatie ik hen moest zoeken. Wie had ooit kunnen denken dat ze zo vlakbij zouden zijn? Bij hun namen voerde ik dit keer ook de plaatsnaam in. En voor de zekerheid ook de omringende dorpen. Gewoon, voor het geval dat...

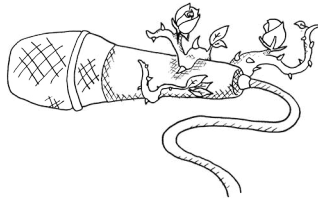
Desondanks leverde het geen zoekresultaten op. Niets. Bij geen enkele naam! Zelfs niet bij de jongste van het gezin. Alleen de naam Orsola Alba leverde hits op; video's op haar kanaal. Het kanaal gaf de indruk dat de eigenaar uit Italië afkomstig was.

Gefrustreerd gooide ik mijn iPad op het bed. Zo kwam ik niet

verder. Ik moest eerst meer informatie hebben, want waarschijnlijk hadden ze allemaal een schuilnaam. Een andere schuilnaam dan die zij gebruikte voor haar video's. Maar goed, hoe kwam ik aan meer informatie? Het was immers een fucking school! Iets met privacy en zo.

Eigenlijk zag ik maar één oplossing: de antwoorden lagen in dat schoolgebouw. Ik moest dichterbij zien te komen. In dat gebouw.

4

Ik zat op mijn vaste plek in het Engels lokaal; helemaal vooraan en naast Jiyan. Ik gaapte, want het was stiekem toch hartstikke laat geworden gisteravond door mijn huiswerk. Vanochtend had ik zelfs wat leeswerk moeten doen op school en daar baalde ik van; daardoor moest ik wachten tot het laatste uur, voordat ik eindelijk mijn nieuwe filmpje kon uploaden.

Naast me pakte Jiyan haar tablet uit haar tas. We kenden elkaar nu vijf jaar, maar ik kon me als de dag van gisteren herinneren dat ik haar voor het eerst zag. Ik was elf jaar en net in Nederland. Mijn Nederlandse zinnen waren rafelig en geforceerd, als het werk van een slechte slager. De juf had me de klas van groep zeven binnen gebracht en me voorgesteld. Om me heen verstomden alle stemmen

en alle achtentwintig paar ogen keken me beoordelend aan. Kort daarop kwam het geroezemoes weer op gang.

Helemaal vooraan zat een meisje met een hoofddoek en amandelvormige, onschuldige ogen. Ze droeg een lichtgroene trui en was de enige die stilletjes bleef zitten, die niets zei. De plek naast haar was leeg en aangezien zij ook een buitenlander was, leek dat de juf een mooie oplossing: de ene buitenlander kon de andere buitenlander mooi helpen. Alsof alle buitenlanders hetzelfde waren; dezelfde taal spraken. Alsof Syrië en Hongarije twee synoniemen waren voor één begrip.

Ik herinnerde me dat ik onwennig naast haar ging zitten en dat ik me hikkellend aan haar voorstelde. Als een Bambi die de eerste wankele stappen zette in een vreemd taalgebied. Desondanks klikte het erg goed tussen ons. Het maakte niets uit dat zij moslima was en ik rooms-katholiek. We werden vriendinnen en die vriendschap bleef voortbestaan toen we beiden naar de middelbare school gingen.

Onze vaste plek bleef vooraan, in het midden. Dan konden we de leraar goed horen en hadden we minder last van de rest van de klas. Zo onder het wakende oog van de docent lieten ze ons meestal wel met rust.

Toen de deur van het klaslokaal vanochtend dan ook openzwaaide, zaten wij met z'n tweetjes op de eerste rang. De decaan stapte over de drempel, gevolgd door een jongen die iets ouder oogde dan de meesten in de klas. Onze ogen zwiepten nieuwsgierig zijn kant uit. Hij was van top tot teen gekleed in het zwart, viel me meteen op. Zelfs een zwarte muts. Blond haar piepte krullend onder de rand vandaan. Wat een lekker ding!

Ik gaapte en wist net op tijd mijn hand voor mijn mond te plaatsen. Hemeltjelijf, wat was ik moe.

De decaan liep verder het lokaal in en mevrouw Monnik keek verstoord op. ‘Ja?’

Mijn hoofd zakte op mijn armen, terwijl ik dromerig naar de jongen naast de decaan bleef staren. Mijn oogleden leken ineens wel tien kilo te wegen! Ik knipperde moeizaam. Elke beweging trager dan zijn voorganger. Tot ik mijn brandende ogen helemaal sloot. Eventjes maar. Heel even. Tot het gevoel...

Ik stond in de bosrand vlakbij ons huis. Niet het huis hier in Nederland. Maar ons oude huis in Hongarije. Ik kon het ruiken. Een diepe geur van hout en natte bladeren, van frisse, gezonde lucht. En ik zag het aan de manier waarop de bomen opgeschoten waren. Dit waren niet die gedomesticeerde groeisels uit Nederland. Deze waren veel breder, met knoestige, ruige stammen en het was in een oogopslag duidelijk dat ze zelf hun woonplek hadden uitgezocht. Dit waren wilde bomen.

Gedesoriënteerd keek ik om me heen. Een smal paadje krioelde tussen de stammen door. De ene kant leidde naar ons dorpje, wist ik. De andere kant voerde verder het bos in. Maar ik wist niet aan welke kant ik me op dit moment bevond en welke kant ik dus moest kiezen.

Aarzelend verliet ik mijn plek met bladerenvloerkleed en stapte op het pad. De gladde kiezels schraapten onder mijn voeten tegen elkaar. En terwijl ik twijfelde welke kant ik op zou gaan lopen, begon om mij heen muziek te spelen. Een orgel.

Geschrokken stapte ik terug, verliet het pad. Meteen verdween de muziek. Mijn ogen flitsten alle kanten uit. Waar kwam dat geluid vandaan? Was hier nog iemand? Stond er een radio? Of had iemand een orgel meegesleept in het bos?

Ik zette voorzichtig een voet op het pad en luisterde ingespannen.